

paa hvis tredje Side han havde opdaget en Bekendtgørelse, hvorfra han nu ikke kunde faa sine Øjne bort. Det var en med smaa Bogstaver trykt officiel Meddelelse om en ledig Vejassistentpost i et af de yderste Vestkystdistrikter oppe ved Aggertangen, og han stirrede ned paa den med et saa vedholdende og dog fraværende Blik og tillige med et saa besynderligt Udtryk, at det tilsidst vakte Opmærksomhed blandt de nærmest siddende Gæster. Det var nu ikke, fordi han tænkte paa at søge Pladsen. Ikke alene var Lønningen saare fattig, men Inger, der var saa meget for alt, hvad der var fredeligt, lunt og frodigt, vilde aldrig kunne trives i denne nøgne Klitegn, hvor Vesterhavsstormen og den saltmættede, isnende Havgus uophørlig stod ind i al sin vilde, knugende Barskhed. Hvad der gjorde ham saa tankefuld, var, at Pladsen ikke desmindre havde en sær Tiltrækning for ham og — som det efterhaanden var gaaet op for ham — netop paa Grund af Egnens øde Forladthed. Her var igen bleven tændt et nyt Ledelys for ham under den lidenskabelige Selvransagelse, hvortil disse urolige Dages Oplevelser havde ført ham. Han syntes med eet, at han aldrig havde set saa langt ind i sig selv som i dette Øjeblik. Det var, som saae han selve sit Væsens Grund afdækket nu. Han forstod, at naar han trods al den Medgang, han havde haft, ikke var bleven lykkelig, saa var det, fordi han